

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. O., nar.,
bytem
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně,
advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo nám. 5/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 5. 2017, č. j. JMK 65457/2017, sp. zn. S-JMK
185415/2016/OD/Bo

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 3. 7. 2017, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 9. 2016, č. j. MUPO-25698/2016/OD/BRI (dále

těž „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 silničního zákona, kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 3. 6. 2016 ve 14:35 hod řídil na silnici č. I/52 v km 35 ve směru na obec Brno osobní motorové vozidlo tov. zn. M. – B. S., reg. zn., kde byl zastaven a kontrolován Policií České republiky (dále jen „PČR“), která při následné kontrole zjistila, že žalobce má od 16. 1. 2016 zadržen řidičský průkaz a není tak držitelem řidičského oprávnění pro řízení motorových vozidel. Tímto jednáním tedy žalobce porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 11, § 12 odst. 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena sankce ve formě pokuty ve výši 10 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí dle ustanovení § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 340/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Žaloba

4. V podané žalobě trval žalobce na tom, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
5. Předně žalobce namítl neprokázání materiálních znaků přestupku, neboť v době spáchání vytýkaného přestupku neměl žalobce jakýkoliv zákaz činnosti a nikdy nepozbyl řidičské oprávnění, pouze neměl v držení průkaz, který by prokazoval jeho vlastnictví konkrétních skupin řidičského oprávnění. Nelze tedy předpokládat zásadní narušení veřejného zájmu, neboť žalobce byl držitelem řidičského oprávnění a byl tedy osobou způsobilou k řízení motorového vozidla. Žalobce tedy nemohl narušit veřejný zájem a ohrožovat účastníky silničního provozu, neboť oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel. Žalobce tedy naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání a měl za to, že v jeho případě došlo k naplnění zvláštních okolností stran nenaplnění materiálních znaků přestupku, neboť svým jednáním neohrožoval účastníky silničního provozu a silniční kontrola byla provedena bez zjevného důvodu, když se žalobce žádného jiného dopravního přestupku nedopustil.
6. Následně žalobce namítl nejednoznačné prokázání jeho viny, neboť ze spisového materiálu se nedokládá, na základě jakých dokladů či informací byl žalobce ztotožněn. Z výslechu hlídky policie a úředního záznamu je zřejmé pouze to, že byly předloženy doklady od vozidla. Ve správním spise neexistuje byť jediný přímý důkaz o tom, že

žalobce vozidlo řídil, přičemž ani doznání v protokolu o podaném vysvětlení nemůže tuto skutečnost zhojit, proto je třeba výslech hlídky zopakovat.

7. Žalobce dále namítl, že nebyly postaveny najisto okolnosti zadržení řidičského průkazu. Vzhledem k tomu, že měl žalobce řidičský průkaz zadržen dne 15. 1. 2016, přičemž v den spáchání přestupku na místě namítal, že blokace neměla být platná, protože mu mělo přijít vyrozumění o tom, že již může řídit, nezbyvá než prověřit, zda byl zadržený řidičský průkaz skutečně zadržený i v době spáchání přestupku.
8. S ohledem na tyto skutečnosti je i uložená sankce zjevně nepřiměřená, když byla uložena na samé horní hranici sazby.
9. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 11. 2017 uvedl, že k naplnění materiálního znaku přestupku se vyjádřil jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný v napadených rozhodnutích, kdy ani jeden neshledal žádnou významnou okolnost či zvláštnost případu, který by odůvodňoval nenaplnění materiálního znaku přestupku.
11. Ztotožnění řidiče vozidla bylo provedeno policisty na místě spáchání přestupku, když žalobce předložil policistům platný cestovní pas, policisté jej vizuálně ztotožnili, přičemž je žalobce dále zachycen na CD při projednávání přestupku. Po celou dobu správního řízení žalobce skutečnost, že byl řidičem vozidla, nerozporoval.
12. Žalovaný dále poukázal na to, že podklady, z nichž vyplývá informace o zadrženém řidičském průkazu žalobce, jsou obsaženy ve správním spise.
13. Na základě výše uvedeného považoval žalovaný žalobu za nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně posouzen a řádně odůvodněn. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

17. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
18. Žalobce předně namítal, že neměl jakýkoliv zákaz činnosti a nikdy nepozbyl řidičské oprávnění, pouze neměl v držení průkaz, kterým by prokazoval vlastnictví konkrétních skupin řidičského oprávnění.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 16. 1. 2016 byl žalobci zadržen řidičský průkaz, a to PČR z důvodu řízení vozidla pod vlivem alkoholu. To vyplývá především z rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka, odboru dopravy, ze dne 21. 4. 2016, č. j. MUNP/2016/5965/DO/BH, sp. zn. 2016/813/DO/BH, o zadržení řidičského průkazu, které nabylo právní moci dne 17. 5. 2016. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že PČR zadržený řidičský průkaz žalobce byl správnímu orgánu předán dne 18. 1. 2016. Z výpisu z evidenční karty řidiče (žalobce) zde dne 17. 6. 2016 i 26. 7. 2016 vyplývá, že řidičský průkaz žalobce č. EGbyl od 16. 1. 2016 zadržen.
20. Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že k přestupkovému jednání v nyní přezkoumávané věci došlo dne 3. 6. 2016.
21. Z uvedeného tedy nepochybně plyne, že žalobce v době silniční kontroly PČR na silnici č. I/35 v prostoru km 35 ve směru na Brno měl zadržený řidičský průkaz.
22. Podle ustanovení § 118a odst. 1 písm. d) silničního zákona může policista *při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen "technický prostředek") nebo odtahením vozidla, jestliže řidič je podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*
23. Podle ustanovení § 118b odst. 1 silničního zákona je policista *oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz. Po zadržení řidičského průkazu oznámí policista bez zbytečného odkladu zadržení řidičského průkazu registru řidičů, u zahraničních řidičů příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.*
24. Podle ustanovení § 118b odst. 2 silničního zákona *po dobu zadržení řidičského průkazu nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo.*
25. Z citovaných ustanovení silničního zákona je zřejmé, že držitel řidičského oprávnění není po dobu zadržení řidičského průkazu oprávněn řídit motorové vozidlo bez ohledu na to, zda v předmětné době na něj dopadal zákaz činnosti či nikoliv, nebo zda v předmětné době pozbyl řidičské oprávnění či nikoliv. Tato žalobní námitka proto nemohla být vyhodnocena jako důvodná, neboť žalobce prokazatelně řídil motorové vozidlo v době, kdy nebyl s ohledem na zadržení jeho řidičského průkazu oprávněn řídit motorové vozidlo.

26. Žalobce dále v podané žalobě rozporoval absenci materiální stránky přestupku, neboť dle jeho názoru nelze prokázat porušení veřejného zájmu, jelikož žalobce byl držitelem řidičského oprávnění, pročež naplnil toliko formální znaky přestupkového jednání, neohrožoval účastníky silničního provozu a silniční kontrola byla provedena bez zjevného důvodu.
27. Krajský soud se nemohl ztotožnit s argumentací, že by při naplnění „pouze“ formálních znaků přestupkového jednání nedošlo k narušení veřejného zájmu. Smyslem požadavku na to, aby se po pozemní komunikaci pohybovaly osoby, které mají řidičské oprávnění, je zajistit bezpečnost všech účastníků silničního provozu. V případě žalobce, kterému byl dle obsahu správního spisu zadržen řidičský průkaz pro jízdu pod vlivem alkoholu, přičemž z výpisu karty řidiče (žalobce) vyplynulo, že má žalobce značně benevolentní vztah k dodržování dopravních předpisů, se jeví tato argumentace jako ryze účelová.
28. K podstatě nerespektování zadržení řidičského oprávnění dle ustanovení § 118b silničního zákona se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 289/2014-59. V Nejvyšším správním soudem posuzované věci se jednalo o možnost řízení motorového vozidla v uzavřeném středisku bezpečné jízdy a Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: *„Zadržení řidičského průkazu za zákonem stanovených podmínek je zcela legitimním opatřením chránícím společnost před řidiči, u nichž existuje důvodné podezření, že spáchali závažný delikt v dopravě. Nejedná se tudíž o trest za samotné protiprávní jednání. Stěžovateli lze přisvědčit, že důvodová zpráva k zákonu č. 411/2005 Sb., jímž byl institut zadržení řidičského průkazu do zákona o silničním provozu opět doplněn, uvádí, že tento institut umožňuje okamžitě vyřadit řidiče z provozu na pozemních komunikacích a ochránit tak ostatní účastníky tohoto provozu, přičemž se jedná taktéž o významný donucovací prostředek, aby se řidič dostavil ke správnímu orgánu k projednání přestupku. Tyto důvody však nelze považovat za jediný smysl a účel právní úpravy. Na bezprostřední zadržení řidičského průkazu policistou dle § 118b zákona o silničním provozu navazuje možnost rozhodnutí dle § 118c téhož zákona, že řidičský průkaz zůstane zadržen až do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku či trestném činu (jak k tomu ostatně bylo i u stěžovatele). Tato bezprostřední návaznost pak vyplývá z potřeby chránit společnost před nebezpečnými řidiči. Předmětná důvodová zpráva totiž upozorňuje,*
- že [u]vedená úprava je nezbytná, protože jinak by např. řidiči, který v opilosti způsobil dopravní nehodu, musel být řidičský průkaz vrácen a on by mohl řídit motorová vozidla až do doby, než by meritorní rozhodnutí nabylo právní moci. Právě tato skutečnost je dnes, při absenci institutu zadržení řidičského průkazu, předmětem kritiky. Zároveň jsou tímto postupem chráněna i práva řidiče, kterému je řidičský průkaz nadále zadržován jen na základě rozhodnutí ve správním řízení. Bez ohledu na smysl a účel institutu zadržení řidičského průkazu, kdy stěžovatel důvody zadržení jeho řidičského průkazu nikterak nezpochybňuje, je pro danou věc rozhodné, že zákaz z něj plynoucí porušil. Každý, komu byl zadržen řidičský průkaz, je povinen zdržet se řízení motorových vozidel na pozemních komunikacích. Je tudíž zcela nepřipadné, že stěžovatel se cítí diskriminován vůči těm, kterým řidičský průkaz zadržen nebyl, či jim byl z nějakého důvodu vrácen. Nevidí-li stěžovatel důvod, proč by se školení bezpečné jízdy*

nemohl po spáchání přečinu v dopravě zúčastnit, pak je třeba podotknout, že tímto důvodem je zákaz řízení motorových vozidel ve smyslu § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu.“

29. Z výše uvedeného je evidentní, že Nejvyšší správní soud jasně definoval smysl a účel zadržení řidičského průkazu jako zcela legitimní opatření chránící společnost před řidiči, u nichž existuje důvodné podezření, že spáchali závažný delikt v dopravě. Jedná se tedy o opatření působící do budoucna a veřejným zájmem je ochrana společnosti vyloučením určité kategorie řidičů z možnosti účastnit se silničního provozu. Tento veřejný zájem zcela jistě žalobce svým jednáním narušil a je proto zcela nepodstatné, zda svou jízdou někoho ohrozil nebo nikoliv, případně to, že nebyl účastníkem dopravní nehody.
30. K důvodnosti provedení silniční kontroly soud pouze na okraj odkazuje na ustanovení § 124 odst. 9 písm. a), e) silničního zákona ve znění účinném ke dni vykonání silniční kontroly, dle kterého *policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení, e) provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích*, a dále na ustanovení § 124 odst. 10 písm. b) silničního zákona ve znění účinném ke dni vykonání silniční kontroly, dle kterého *při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména zastavovat vozidla*. Fakt, že se žalobce žádného jiného dopravního přestupku nedopustil, tudíž nikterak nevylučuje fakt, že příslušníci PČR byli oprávněni vozidlo žalobce zastavit za účelem výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost provozu nehledě na jakékoliv na první pohled zjevné porušení dopravních předpisů ze strany žalobce. Tato námitka byla tedy rovněž nedůvodná.
31. Dále žalobce namítl, že ze spisového materiálu není patrné, že by osoba přestupce při kontrole předložila doklad totožnosti a z obsahu správního spisu neplyne byt' jen jediný přímý důkaz o tom, že žalobce vozidlo řídil.
32. Krajský soud k této námitce uvádí následující. Jak z oznámení přestupku ze dne 22. 6. 2016, č. j. KRPB-136084-6/PŘ-2016-060045-POT a z oznámení přestupku ze dne 3. 6. 2016, č. j. KRPB-136084/PŘ-2016-060045-POT, sepsaného společně se žalobcem na místě spáchání přestupku, tak i z úředního záznamu ze dne 15. 6. 2016, č. j. KRPB-136084-1/PŘ-2016-060045-POT, jednoznačně vyplývá, že při kontrole řidič předložil toliko cestovní pas č. 38387445, osvědčení o registraci vozidla a platnou zelenou kartu, avšak nepředložil řidičský průkaz. Jak soud ověřil z kamerového záznamu silniční kontroly zachyceného na CD ve správním spisu, žalobce v průběhu silniční kontroly nikterak nerozporoval, že by předmětné vozidlo v okamžiku zastavení jeho vozidla řídil, ačkoliv by se jednalo o zcela přirozenou a především prvotní reakci osoby, již je neprávem vytýkáno předmětné jednání. Podle názoru soudu je s ohledem na tyto skutečnosti námitka žalobce zcela účelová, přičemž byla vyvrácená obsahem správního spisu. Krajský soud je shodně jako žalovaný i správní orgán I. stupně přesvědčen o tom, že totožnost řidiče (přestupce) byla bez jakýchkoliv pochyb zjištěna, přičemž tímto přestupcem byl žalobce, jež se při silniční kontrole legitimoval předložením cestovního pasu, na

základě kterého příslušníci PČR s užitím kontroly podoby žalobce tuto totožnost prověřili. Ani tuto námitku tak zdejší soud neshledal důvodnou.

33. Žalobce taktéž namítl, že nejsou postaveny na jisto okolnosti zadržení řidičského průkazu.

Na rozdíl od žalobce soud nemá za to, že by byly jakékoliv pochybnosti o skutkových okolnostech zadržení řidičského průkazu žalobce. Řetězec důkazů, prokazujících zadržení řidičského oprávnění, je zcela jasný a ze správního spisu jasně patrný.

34. Při silniční kontrole provedené dne 3. 6. 2016 žalobce u sebe řidičský průkaz neměl. Z rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka, dopravního odboru, ze dne 21. 4. 2016, č. j. MUNP/2016/5965/DO/BH, o zadržení řidičského průkazu žalobce, vyplývá, že v době rozhodování byl řidičský průkaz žalobce v držení Městského úřadu Nová Paka, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 5. 2016. Rovněž z výpisu z evidenční karty řidiče (žalobce) zde dne 17. 6. 2016 i 26. 7. 2016 je zjištělé, že řidičský průkaz žalobce č. EG 539240 byl od 16. 1. 2016 zadržen. Všechny tyto dokumenty přitom byly již obsahem přestupkového spisu, který byl správnímu orgánu I. stupně předán PČR. S ohledem na to, že dle ustanovení § 129 odst. 3 silničního zákona nemá odvolání proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu odkladný účinek, je zcela zřejmé, že žalobce řídil v okamžiku dopravní kontroly v situaci, kdy měl zadržený řidičský průkaz. Proto soud této žalobní námitce nevyhověl.

35. Pokud se jedná o výši pokuty, jež byla žalobci za jeho jednání uložena, byla tato výsledkem správního uvážení správního orgánu I. stupně a následně taktéž žalovaného. Je-li výše pokuty stanovena na základě zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu zabývat se všemi zákonnými hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná a zohlednit všechny skutečnosti, jež mohou mít vliv na konkrétní výši pokuty. Zde je potřeba podotknout, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit toto volné správní uvážení soudního přezkoumání lze však podle ustanovení

§ 78 odst. 1 s.ř.s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správního orgánu nevybočilo z mezí stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 4 As 51/2007, uvedl: „(...) řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“ Výše pokuty pak musí odpovídat správním orgánem zvažovaným zákonným kritériím a podmínce přiměřenosti.

36. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán v neprospěch žalobce hodnotil skutečnost, že žalobce nerespektoval skutečnost, že nesměl v rozhodné době

řídít motorové vozidlo na základě zadržení řidičského průkazu, jakož i úmyslné spáchání tohoto přestupku. Ve prospěch žalobce byl hodnocen fakt, že nedošlo k újmě na zdraví či k jiným škodám. Správní orgán I. stupně přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za jakých byl spáchán, k míře zavinění, k osobě žalobce a výpisu z jeho evidenční karty řidiče, přičemž vzal rovněž v potaz skutečnost, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání, ačkoliv by na něj řádně předvolán, a správnímu orgánu I. stupně se neomluvil. Na základě těchto úvah dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že k dosažení účelu a smyslu sankce je v případě žalobce nutné uložení sankce při horní hranici zákonné sazby, neboť přestupek byl spáchán jednáním, které je v hrubém rozporu se silničním zákonem a z chování žalobce je patrný zjevný nedostatek kázně, nutný k účasti na provozu na pozemních komunikacích.

37. Z výše uvedeného je patrné, že správní orgán I. stupně dostal požadavků na zdůvodnění výše uložené sankce, když přihlédl ke všem kritériím, ke kterým by dle zákona přihlídnout měl. Jednání žalobce tak bylo vzhledem k hodnocení výše uvedených okolností dostatečně individualizováno. Je taktéž patrné, jakými úvahami se správní orgán I. stupně při svém rozhodování řídil, stejně jako skutečnost, že dostatečně zvážil přitěžující a polehčující okolnosti vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu. Uvedení konkrétní váhy jednotlivých okolností případu na výši uložené sankce je z podstaty věci dosti problematické. Správní orgán totiž hodnotí jednotlivé okolnosti podle své vnitřní úvahy, a to zejména v jejich souhrnu, a to právě na základě diskrece. Přesto je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé nejen to, které okolnosti považoval správní orgán I. stupně za polehčující, a které za přitěžující, ale také lze ve zcela obecné rovině dovodit, jakou váhu jednotlivým okolnostem správní orgán I. stupně přikládal. S ohledem na uloženou výši pokuty lze považovat odůvodnění této výše za zcela dostačující. Takto provedené úvaze poté není dle krajského soudu co vytknout. Z prvostupňového rozhodnutí je poté zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné odůvodnění. Za těchto okolností tedy zdejší soud nemůže postupu správního orgánu I. stupně ničeho vytknout, neboť nedošlo ke zneužití správního uvážení, když diskrece správních orgánů byla aplikována v zákonných mezích.

V. Závěr a náklady řízení

38. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
39. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

40. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

41. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. července 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.